

Vuosi meni

Vuosi 2012 on sitten menneen talven lumia. Ajanlasku edustaa kummallista matematiikkaa. Nollakohdaksi on sattumoisin asetettu eräs parin tuhannen vuoden takainen hetki, mutta se hetki ei olekaan nolla vaan yksi, roomalaisittain ensimmäinen. Asiastahan väännettiin kättä vuosituhannen vaihteessa.

Viime vuoteen sattui päivä 12.12.12. Luku kaksitoista kuvaa monissa kulttuureissa täydellisyyttä. Käsitys periytyy tähtitaivaasta. Ekliptika eli maan ratataso auringon ympäri ikään kuin lävistää eläinradan tähtikuviot, joita on kaksitoista. Maasta katsoen aurinko viipyilee vuoden mittaan aikansa aina kussakin kuvioissa. Kun vielä muutkin auringon kiertolaiset näyttäytyvät lähes tässä samassa tasossa, eläinradasta muodostui mysteeri.

Euroopan Yhteisöjen lipuksi otettiin jo 50-luvulla kahdestatoista keltaisesta tähdestä muodostuva ympyrkäinen kuvio. Yhteen aikaan, ennen Suomenkin liittymistä, EU koostui kahdestatoista jäsenmaasta. Luultiin, että tähtien määrä kuvasi jäsenmäärää. Kun Unioni sitten kasvoi, uudet jäsenmaat alkoivat vaatia, että pojalle kanssa. Taas jouduttiin selittämään, että tähdet eivät tarkoita jäsenmaiden määrää vaan täydellisyyttä.

Tiedotusvälineet kokoavat ohjelmapätkiä menneen vuoden tärkeimmistä tapahtumista. Yleensä ne listat ovat aika tylsiä ja loppuun kaluttuja. Euroopan ja Kreikan tilannetta päiviteltiin. Ihasteltiin Amerikan liittovaltiota. Siellä kun ei jouduttaisi tällaiseen pattitilanteeseen. No, USA:n patti taitaa olla myös sitkeää lajia. Oma listani merkittävistä tapahtumista on huomattavasti mukavampi kuin median.

Suunnittelin jääväni eläkkeelle keväällä, kun takana oli yli 50 vuotta palkallista työuraa. Tosin eläkettä silloisten sääntöjen mukaan on kertynyt vain reippaalta 40 vuodelta. En ehtinyt kuitenkaan painaa enteriä, kun firma meni kanttuvei. No, ei voi ainakaan syyttää, että rotta jätti uppoavan laivan.

Vuoden tärkeimmät muutokset liittyvätkin eläkkeelle siirtymiseen. Voin nyt kekkuluida, lukea, kuunnella musiikkia ja parantaa maailmaa luontaisen rytmini mukaan reippaasti yli puolen yön ja herätä kenenkään paheksumatta lähempänä lounasaikaa. Ei tarvitse ajaa partaa joka aamu. Voi oppia uusia töitä. Olen mm. perehtynyt lattapojan vaativaan hommaan ja osoittautunut kykeneväksi siihen. Ja verenpaineekin alkaa asettua.

En ole koskaan ollut mikään himohiihtäjä. Nuorena sukseni joko lipsuivat tai paakkuuntuivat. Ostin lopputalvesta kotimaiset sukset, joita ei kuulemma tarvitse voidella. Ennen tällaiset lupaukset olivat täyttä huuhaata. Nämä sukset kuitenkin toimivat. Hiihdän niillä aikaa, en matkaa ja saatan ottaa dopingiakin. Hikihihto onkin kivaa!

Sitten lempi aiheeseeni musiikkiin. Vuoteen osui kaksi maailmoja möyrivää kokemusta. Konevitsa-kvartetti kävi konsertoimassa kirkossa. Lauloivat liturgioita ja venäläisiä romansseja. Se iso basso oli ihan mahdoton. Ja mikä sitten se toinen? No, tietysti Makropulos, jossa Karita Mattila lauloi väkevästi, mutta etenkin näytteli jumalaisesti. Vähän mittapuuta tulee, kun vielä leuhkin, että näin vuoden aikana aika monta oopperaa, mm. erään, jossa itse Plácido Domingo esitti pääosan.

Eikä ne eläintarha- ja huvipuistovisiititkään olleet hassumpia. Ja hiveli, kun yksi lapsenlapsi oppi sanomaan, että ukki hei. Ja että se nuorempikaan ei pelännyt, vaan nyhti parrasta. Ja että muurinpohjalettuja tuli paistettua ennätysmäärä. Ja että espanjaakin oppi enemmän. Ja että prätkä pysyi hanskassa. Ja että kykeni pelaamaan tennistä. Ja että sai seinälle pari uutta taulua ...

Onnellista Uutta Vuotta! pajen